

facile deprehendet. Illas partim ambiguitate vocum ludere, partim principium petere, partim non probare, quod probare debent, quod prolixius deducere superfluo deo.

§. 16. *Obiectum Modestia internum est cupiditas honoris modestioris.* Ubi vari potest: *an debeamus honores expetere?* Et contrarium statuunt illi; qui simpliciter omnes honores, tanquam fumos animam obducentes, repellendos autumant. Quibus se jungunt *Anabaptiste*, qui quid iudicent de honoribus & gradibus etiam imprimis Academicis, satis, est notum. Quorum errore infectus etiam *Carolstadtus* sponte se titulis & ornamentis Doctoralibus abdicabat. Nec illorum opinio nullo omnino niti videretur fundamento. Nam primum quam inconstans, atque fragilis res est honor? saepe enim

Quem dies vidit veniens superbum,

Hunc dies vidit veniens jacentem,

Miscet hac illis, prohibetq; Clotho

Scire fortunam.

Deinde experientia testatur, saepe ignavos & nullam virtutem prae ditos homines majoribus honoribus affici, quam eos, qui virtutum studio tenentur. His accedit, quod honor saepe optimorum quorumque mores corrumpat, & in deterius mutet. Unde *honores mores mutare* in commune proverbium evasit. Quid? quod honorum cupiditas in humanam vitam lites & discordias excitet, unde si in honoris contentionem amici incidunt, amicitiam labefactari jam olim *Cicero* asseruit in *Lelio*. Et nonne honoris contemptus in laude semper fuit positus cum apud Christianos, tum apud Gentiles? Adhuc ipsa Scriptura tela nobis contra honoris cupiditatem suppeditat, quae Deo soli honorem competere affirmat, quo pertinet illud expressum Christi mandatum: *nolite vocari Rabbi, unus enim vester Magister est Christus*.

§. 17. Nihilotamen minus honorum appetitum simpliciter rejiciendum negamus. Cum enim reliqua bona externa appetere liceat, cur non & honorem, bonorum maximum? cujus appetitus generosis quibusque animis innatus & ingenuus est, & qui mortales instigat ad honestas actiones obeundas, virtutesque exercendas, earumque studium auget & confirmat. Unde jam olim calcar